

Kik azok a rákóczisták? XIV.

...Családi körülményeim és személyes érdeklődésem arra ösztönöztek, hogy jelentkezsem¹ a II. Rákóczi Ferenc Katonai Középiskolába, ahol 1957-ben érettségiztem. Az iskolán tapasztalt értékhordozó és közvetítő oktatás, katonai nevelés életre szóló indíttatást és alapokat jelentett a hivatásos tiszti szolgálatra... Megtiszteltetés volt a számomra, hogy a XX. század utolsó évtizedének fordulóján, a világpolitikai erőterek korábbi politikai, gazdasági és katonai stabilitása felbomlásának különleges időszakában 1989 decemberétől a Magyar Honvédség parancsnokaként szolgálhattam...

..., „A kanyargós Tisza mellett, ott születtem...”² Ott ismertem meg és szívtam magamba az emberek, a természet iránti szeretetet, a kubikusok, nagyapáim, apám munkában görnyedt, igazságot kereső tekintetét. Vadócok, szabadok voltunk mi gyerekek. Miénk volt a rét, a mező, a Tisza-part minden fája, a Kurca hűvös árnya, a madarak éneke, a játszótérek öröme. Szabadok voltunk. Egyszer csak, 1954. szeptember 13.-án kopaszra nyírtak, csizmát húztak a lábamra, valami „gimnasztyorka” nevű ruhába bújtattak és lettem rákóczista. És azután jöttek a vezényszavak, jöttek a tanárok és jöttek az igaz jó barátok. Katona lettem! A „Rákóczi” tudást, hitet, küzdelemre kész alkalmasságot adott és zsenge gyermekből hamar érett ifjú lehettem... Következett 10 év a 11. harckocsi hadosztálynál. Úgy fejtettem meg a hadosztály rejtélyes 11-es elnevezését, hogy nyilván azért annyi, mert első és egyetlen a Magyar Néphadseregben... Új 10 év következett a felsőbb katonai és politikai vezetésben. Nagyszerű érzés volt 20 év csapatélet után „felülemelkedni” és szerényen talpon maradni, megannyi döntés előkészítésében részt vállalni, ha kellett, dönteni. Úgy érzem, sikerült. Egyrészt azért, mert rákóczisták voltunk, maradtunk és mellette a katonaszerencse is kísért. Másrészt azért, mert tiszteltük a közkatonaikat (mi sokáig voltunk „közkatonaik”), mert tudtuk, hogy nélkülük semmik sem vagyunk...

¹ Lőrinc Kálmán vezérezredes. p. 321.

² Szombathelyi Ferenc vezérőrnagy. p. 360.